1

อรุณสวัสดิ์!
ใกล้เวลาตายแล้วสิ

ผมรู้นะ พวกคุณกำลังจะได้อ่านเรื่องที่ผมตายอย่างทุกข์ทรมาน พออ่านแล้วก็คงพูดทำนองว่า "ว้าว! เท่เป็นบ้าเลยแม็กนัส! ฉันขอตายอย่างทุกข์ทรมานบ้างได้ไหม"

คำตอบคือไม่ ไม่ได้เด็ดขาด

อย่าเที่ยวกระโดดลงจากดาดฟ้า วิ่งข้ามทางหลวง หรือจุดไฟเผาตัวเองเลย แบบนั้นไม่ได้ผลหรอก สุดท้ายก็ไม่ได้ลงเอยแบบผมแน่ๆ

อีกอย่างคือคุณคงไม่อยากเจอสถานการณ์แบบที่ผมเจอ ถ้าคุณไม่มีความปรารถนาเพี้ยนๆ อยากเห็นนักรบผีดิบฟันกันจนตัวขาดเป็นท่อนๆ ดาบลอยเข้าจมูกยักษ์ และดาร์กเอลฟ์สวมชุดทันสมัย ก็อย่า*คิด*ไปตามหาประตูหัวหมาป่าเป็นอันขาด

ผมชื่อแม็กนัส เชส อายุสิบหกปี นี่คือเรื่องราวชีวิตผมที่ย่ำแย่ลงหลังจากโดนฆ่าตาย

วันนั้นชีวิตของผมเริ่มต้นแบบปกติธรรมดาพอสมควร ผมกำลังหลับ

อยู่บนทางเท้าใต้สะพานในพับลิกการ์เด้นตอนโดนชายคนหนึ่งเตะปลุกแล้วบอกว่า "มีคนมาตามหานาย"

ลืมบอกไปว่าผมเป็นคนไร้บ้านมาสองปีแล้ว

พวกคุณบางคนอาจคิดว่า *โธ่ น่าสงสาร*จัง ส่วนบางคนก็อาจคิดว่า *เหอะ ไอ้คนไม่ได้เรื่อง!* แต่ถ้าคุณเห็นผมบนถนน เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์จะเดินผ่านไปเฉยๆ เหมือนผมเป็นอากาศธาตุ คุณจะภาวนาว่า *อย่ามาขอเงินฉันนะ* คุณอาจสงสัยด้วยซ้ำว่าอายุจริงของผมน่าจะมากกว่ารูปลักษณ์ที่เห็น เพราะเด็กวัยรุ่นไม่น่าจะนอนในถุงนอนเก่าๆ เหม็นๆ ริมถนนกลางฤดูหนาวในบอสตันแบบนี้ *ใครสักคนน่าจะช่วยเด็กที่น่าสงสารคนนี้!*

จากนั้นคุณก็จะเดินต่อไป

ช่างเถอะ ผมไม่ต้องการให้ใครมาสงสารหรอกนะ ผมโดนหัวเราะเยาะจนชินแล้ว เรื่องโดนเมินยิ่งชินเข้าไปใหญ่ มาเล่าเรื่องของเรากันต่อดีกว่า

คนจรจัดที่มาปลุกผมเป็นผู้ชายชื่อบลิตซ์ สภาพของเขาดูเหมือนเพิ่งวิ่งผ่านพายุขยะมาเช่นเคย ผมดำเหมือนเส้นลวดเต็มไปด้วยเศษกระดาษและกิ่งไม้เล็กๆ ใบหน้าสีเหมือนหนังฟอกและมีเกล็ดน้ำแข็งเกาะเป็นหย่อมๆ เคราม้วนไปทุกทิศทาง หิมะเกาะชายเสื้อโค้ตยาวบริเวณรอบเท้า บลิตซ์สูงประมาณห้าฟุตห้านิ้ว รูม่านตาขยายจนกลืนไปกับม่านตาแล้ว สีหน้าตกใจอยู่ตลอดเวลาทำให้ดูเหมือนอาจร้องโวยวายได้ทุกเมื่อ

ผมกะพริบตาไล่ขี้ตาที่เกรอะกรัง ในปากมีรสชาติเหมือนแฮมเบอร์เกอร์เก่าข้ามวัน ถุงนอนอุ่นดีจัง ผมไม่อยากตื่นเลย

"ใคร"

"ไม่แน่ใจ" บลิตซ์ถูจมูกซึ่งหักหลายรอบจนคดไปมาเหมือนสายฟ้า "พวกเขาแจกใบปลิวที่มีชื่อกับรูปของนาย"

ผมสบถ ถ้าเป็นตำรวจหรือเจ้าหน้าที่สวนผู้ผ่านไปมาเป็นครั้งคราว

ยังพอรับมือไหว ถ้าต้องตื่นมาเจอสารวัตรนักเรียน อาสาสมัครบริการชุมชน เด็กมหาวิทยาลัยขี้เมา หรือขี้ยาที่อยากปล้นคนตัวเล็กและอ่อนแอกว่า ก็ยังรับมือได้ง่ายเหมือนตื่นมาเจอแพนเค้กกับน้ำส้มคั้น

แต่ถ้าคนที่ว่ารู้ชื่อกับหน้าของผมก็ไม่ได้การแล้ว มันแปลว่าพวกเขาเจาะจงมาตามหาผมโดยเฉพาะ บางทีคนที่สถานสงเคราะห์อาจโกรธผมเรื่องทำวิทยุพัง (ก็เสียงเพลงคริสต์มาสทำให้ผมคลั่ง) บางทีกล้องวงจรปิดอาจบันทึกภาพตอนที่ผมล้วงกระเป๋าในย่านเทียเตอร์ไว้ได้ (อ้าว ก็ผมต้องใช้เงินซื้อพิซซ่านี่นา) หรือบางทีตำรวจอาจยังตามหาตัวผมอยู่ แม้ข้อนี้ดูไม่น่าจะเป็นไปได้ก็ตาม แต่พวกเขาอาจอยากถามเรื่องที่แม่ตาย...

ผมเก็บข้าวของซึ่งใช้เวลาประมาณสามวินาที ม้วนถุงนอนให้แน่นแล้วยัดใส่เป้ที่มีแปรงสีฟันพร้อมถุงเท้ากับชุดชั้นในไว้เปลี่ยน สมบัติของผมมีเท่านี้รวมกับเสื้อผ้าที่ใส่อยู่ พอสะพายเป้ขึ้นบ่าและดึงฮู้ดของแจ็กเก็ตให้คลุมต่ำแล้ว ผมก็ทำตัวกลมกลืนกับผู้คนที่สัญจรไปมาได้ค่อนข้างดี บอสตันเต็มไปด้วยเด็กมหาวิทยาลัย บางคนดูกระเซอะกระเซิงและหน้าเด็กกว่าผมเสียอีก

ผมหันไปหาบลิตซ์ "เห็นคนแจกใบปลิวที่ไหน"

"ถนนบีคอน พวกเขากำลังมาทางนี้ เป็นผู้ชายผิวขาววัยกลางคนกับเด็กสาววัยรุ่น อาจเป็นลูกสาวของเขามั้ง"

ผมขมวดคิ้ว "แปลกพิลึก ใครกัน..."

"ฉันไม่รู้หรอกเจ้าหนู ไปก่อนนะ" บลิตซ์หรี่ตามองดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้น แสงของมันเปลี่ยนหน้าต่างตึกระฟ้าให้เป็นสีส้ม บลิตซ์เกลียดแสงอาทิตย์ด้วยสาเหตุที่ผมไม่มีวันเข้าใจ บางทีเขาอาจเป็นแวมไพร์ไร้บ้านที่ตัวเตี้ยตันที่สุดก็เป็นได้ "ไปหาฮาร์ทสิ เขาอยู่ที่โคปลีย์สแควร์แน่ะ"

ผมพยายามข่มใจไม่ให้รู้สึกหงุดหงิด คนไร้บ้านในย่านนี้เรียกฮาร์ท

กับบลิตซ์แบบขำๆ ว่าแม่กับพ่อของผม เพราะดูเหมือนมีคนใดคนหนึ่งคอยป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ผมเสมอ

"ขอบใจนะ" ผมว่า "แต่ไม่เป็นไรหรอก"

บลิตซ์แทะเล็บนิ้วโป้ง "ไม่รู้สินะเจ้าหนู วันนี้ไม่เหมือนวันอื่น นายต้องระวังตัวเป็นพิเศษ"

"ทำไมล่ะ"

เขาเหลือบมองข้ามไหล่ผม "พวกนั้นมากันแล้ว"

ผมไม่เห็นใครเลย แต่พอหันกลับมาก็พบว่าบลิตซ์หายไปแล้ว

ไม่ชอบเลยเวลาเขาทำแบบนี้ อยู่ๆ ก็ *ฟึ่บ* หายไปเฉยๆ เหมือนนินจา เขาอาจเป็นนินจาแวมไพร์ไร้บ้านมั้ง

ตอนนี้ผมมีทางเลือกคือไปอยู่ที่โคปลีย์สแควร์กับฮาร์ท หรือไม่ก็ไปยังถนนบีคอนเพื่อแอบดูคนที่กำลังตามหาผม

คำบรรยายของบลิตซ์ทำให้ผมสงสัย ชายผิวขาววัยกลางคนกับเด็กสาววัยรุ่นมาตามหาผมตอนรุ่งเช้าในวันที่หนาวจัดแบบนี้เพราะอะไร พวกเขาเป็นใคร

ผมย่องไปริมบึงน้ำ แทบไม่มีใครใช้ทางสายล่างที่ลอดใต้สะพาน ถ้าผมอยู่ติดเนินเข้าไว้ก็จะได้แอบดูใครก็ตามที่อยู่บนทางสายบนโดยที่พวกเขาไม่เห็นผม

หิมะปกคลุมพื้น ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าเจิดจ้าจนปวดตา กิ่งไม้โกร๋นดูเหมือนเคลือบด้วยแก้ว ลมพัดทะลุผ่านเสื้อผ้าหลายชั้นของผมเข้ามาได้ แต่ผมไม่เดือดร้อนกับความหนาว แม่เคยปล่อยมุกว่าผมเป็นลูกครึ่งหมีขั้วโลกด้วยซ้ำ

ให้ตายสิแม็กนัส ผมนึกด่าตัวเอง

ผ่านมาสองปีแล้วแต่ความทรงจำเรื่องแม่ก็ยังเหมือนเขตทุ่นระเบิด ถ้าเดินไปสะดุดเข้าสักลูก ความสงบเยือกเย็นก็จะสลายหายไปทันที

ผมพยายามตั้งสมาธิ

ผู้ชายกับเด็กสาวเดินมาทางนี้แล้ว ผมสีทรายของผู้ชายยาวคลุมปกเสื้อ ดูแล้วไม่น่าตั้งใจไว้ทรงนี้ แต่เหมือนเขาไม่สนใจจะตัดมากกว่า สีหน้ามึนๆ ของเขาทำให้ผมนึกถึงครูที่มาสอนแทนคนหนึ่ง ครูคนนี้ชอบทำหน้าเหมือนกำลังคิดว่า *ฉันรู้ว่าโดนเด็กพ่นกระสุนกระดาษใส่แต่ไม่รู้ว่ามาจากตรงไหน* รองเท้าแบบเป็นทางการดูไม่เข้ากับฤดูหนาวในบอสตันเลยสักนิด ถุงเท้าสองข้างก็เป็นสีน้ำตาลต่างเฉดกัน สภาพเนกไทดูเหมือนผูกตอนหมุนตัวไปรอบๆ ในความมืด

เด็กสาวข้างๆ คือลูกของเขาแน่ๆ ผมของเธอหนาและหยักเป็นคลื่นเหมือนของเขา แต่เป็นสีทองที่อ่อนกว่า เธอแต่งตัวเหมาะสมกับสภาพอากาศ สวมรองเท้าบูตลุยหิมะ กางเกงยีน และเสื้อคลุมกันลม เห็นเสื้อยืดสีส้มโผล่ขึ้นมาตรงคอเสื้อคลุมด้วย สีหน้าของเธอดูมุ่งมั่นมากกว่า ถึงขั้นโกรธด้วยซ้ำ เธอจับปีกใบปลิวไว้แน่นเหมือนเป็นเรียงความที่ครูให้คะแนนไม่ยุติธรรม

หากเธอกำลังตามหาผม ผมก็ไม่อยากให้หาเจอ เธอดูน่ากลัวชะมัด

ผมจำเด็กสาวคนนี้หรือพ่อของเธอไม่ได้ แต่บางอย่างกระตุกใจอยู่ลึกๆ...เหมือนแม่เหล็กพยายามดูดความทรงจำที่เก่ามากออกมา

พ่อลูกคู่นั้นหยุดยืนตรงทางแยก สองคนมองไปรอบๆ ราวกับเพิ่งรู้สึกตัวว่ายืนอยู่ในสวนร้างกลางฤดูหนาว แถมเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีใครอยากตื่น

"ไม่อยากเชื่อเลย" เด็กสาวว่า "อยากบีบคอเขาชะมัด"

ผมเดาว่าเธอหมายถึงผม จึงย่อตัวลงไปอีกหน่อย

พ่อของเธอถอนหายใจ "ถ้าไม่ฆ่าเขาจะดีกว่านะ เขาเป็นลุงของลูก"

"แต่*สองปี*เชียวนะ" เด็กสาวว่า "พ่อคะ ทำไมเขาเก็บเงียบไม่บอกเรา ตั้ง*สองปี*"

"พ่ออธิบายการกระทำของแรนดอล์ฟไม่ได้หรอก พ่อไม่เคยทำได้เลย แอนนาเบ็ธ"

ผมสูดหายใจแรงมากจนกลัวว่าสองคนนั้นอาจได้ยิน สะเก็ดหลุดออกจากสมองเผยให้เห็นความทรงจำเก่าแก่สมัยที่ผมอายุแค่หกปี

แอนนาเบ็ธ นั่นแปลว่าชายผมสีทรายคือ...*ลุงเฟรเดอริกใช่ไหม*

ผมนึกย้อนไปถึงงานฉลองวันขอบคุณพระเจ้าครั้งสุดท้ายของครอบครัวเรา ผมกับแอนนาเบ็ธหลบอยู่ในห้องสมุดที่บ้านในเมืองของลุงแรนดอล์ฟ เราเล่นโดมิโนขณะพวกผู้ใหญ่ตะเบ็งเสียงใส่กันอยู่ที่ชั้นล่าง

นายโชคดีที่ได้อยู่กับแม่ แอนนาเบ็ธวางโดมิโนอีกอันบนอาคารจำลองของเธอ มันสวยจนน่าทึ่ง มีเสาข้างหน้าเหมือนวิหารด้วย *ฉันจะหนีออกจากบ้าน*

ผมรู้ว่าเธอพูดจริง รู้สึกทึ่งกับความมั่นใจของเธอ

จากนั้นลุงเฟรเดอริกก็โผล่มาที่ประตู เขากำมือแน่น สีหน้าเคร่งเครียดขัดกับกวางเรนเดียร์ยิ้มแป้นบนเสื้อสเว็ตเตอร์ *แอนนาเบ็ธ เราจะไปกันแล้ว*

แอนนาเบ็ธมองผม ดวงตาของสีเทาของเธอดูกร้าวไปบ้างสำหรับเด็กเกรดหนึ่ง *ขอให้ปลอดภัยนะแม็กนัส*

เธอสะบัดนิ้วแล้ววิหารโดมิโนก็พังครืน

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมได้เจอเธอ

หลังจากนั้นแม่ก็ประกาศชัดเจนว่า *เราจะอยู่ให้ห่างจากพวกลุงๆ ของลูก โดยเฉพาะแรนดอล์ฟ แม่จะไม่ยอมให้สิ่งที่เขาต้องการ ไม่มีวัน*

แม่ไม่ได้อธิบายว่าลุงแรนดอล์ฟต้องการอะไร ไม่ได้บอกด้วยว่าแม่ทะเลาะกับลุงเฟรเดอริกและลุงแรนดอล์ฟเรื่องอะไร

ลูกต้องเชื่อใจแม่นะแม็กนัส การอยู่ใกล้พวกเขา...อันตรายเกินไป

ผมเชื่อใจแม่ แม้แม่จะตายไปแล้ว ผมก็ยังไม่เคยติดต่อญาติเลยสักคน

ตอนนี้อยู่ๆ พวกเขาก็มาตามหาผม

ลุงแรนดอล์ฟอาศัยอยู่ในเมืองนี้ แต่เท่าที่ผมรู้คือลุงเฟรเดอริกกับแอนนาเบ็ธพักอยู่ที่เวอร์จิเนีย ตอนนี้พวกเขากลับมาอยู่ที่นี่ แจกใบปลิวที่มีชื่อกับภาพถ่ายของผมเสียอย่างนั้น พวกเขามีภาพถ่ายของผมได้อย่างไรกัน

สมองของผมทำงานอย่างหนักหน่วงจนพลาดบทสนทนาของพวกเขาไปบางส่วน

"...เพื่อตามหาแม็กนัส" ลุงเฟรเดอริกกำลังพูด เขาดูโทรศัพท์สมาร์ตโฟน "แรนดอล์ฟอยู่ที่สถานสงเคราะห์ตรงเซาท์เอนด์ เขาบอกว่าไม่เจอเลย เราน่าจะลองไปหาที่สถานสงเคราะห์เยาวชนที่อยู่อีกฟากของสวนนะ"

"เราจะรู้ได้ยังไงว่าแม็กนัสยังมีชีวิตอยู่" แอนนาเบ็ธพูดอย่างเศร้าๆ "หายไปตั้ง*สองปี* เขาอาจแข็งตายอยู่ในคูที่ไหนสักแห่งก็ได้!"

ใจหนึ่งของผมนึกอยากกระโดดออกจากที่ซ่อนแล้วตะโกนว่า *แต่นแต๊น!*

แม้ไม่ได้เจอแอนนาเบ็ธมาสิบปีแล้ว ผมก็ไม่อยากเห็นเธอทุกข์ใจอยู่ดี แต่หลังจากใช้ชีวิตบนถนนมานานผมก็ได้เรียนรู้ผ่านบทเรียนราคาแพงว่า เราไม่ควรเสนอหน้าไปยุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ใดๆ จนกว่าจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นเสียก่อน

"แรนดอล์ฟมั่นใจว่าแม็กนัสยังมีชีวิตอยู่" ลุงเฟรเดอริกว่า "เขาอยู่ตรงไหนสักแห่งในบอสตัน ถ้าชีวิตของเขาตกอยู่ในอันตรายจริงๆ..."

สองคนนั้นออกเดินไปทางถนนชาร์ลส์แล้ว เสียงก็โดนลมหอบไปด้วย

ตอนนี้ผมตัวสั่น แต่ไม่ใช่เพราะความหนาว ผมอยากวิ่งตามลุงเฟรเดอริกไป รวบตัวเขาให้ล้ม แล้วเค้นถามว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ลุงแรนดอล์ฟรู้ได้อย่างไรว่าผมยังอยู่ในเมือง พวกเขามาตามหาผมทำไม วันนี้ชีวิตของผมตกอยู่ในอันตรายมากกว่าวันอื่นได้อย่างไร

แต่ผมก็ไม่ได้ทำ

ผมยังจำคำพูดสุดท้ายของแม่ได้ดี ตอนนั้นผมลังเลไม่อยากใช้ทางหนีไฟ ไม่อยากทิ้งแม่ แต่แม่จับแขนผมแน่นแล้วบังคับให้มองตา *แม็กนัส หนีไป ซ่อนตัวไว้ อย่าเชื่อใจใคร แม่จะไปตามหาลูกเอง ไม่ว่าลูกจะทำอะไร ก็ห้ามขอความช่วยเหลือจากแรนดอล์ฟเด็ดขาด*

จากนั้นก่อนผมจะหนีออกทางหน้าต่าง ประตูห้องพักของเราก็ระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ตาสีฟ้าสว่างจ้าสองคู่โผล่มาจากความมืด...

ผมสลัดความทรงจำนั้นทิ้งแล้วมองลุงเฟรเดอริกกับแอนนาเบ็ธเดินจากไป พวกเขาเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกมุ่งหน้าสู่คอมมอน

ลุงแรนดอล์ฟ...เขาติดต่อลุงเฟรเดอริกกับแอนนาเบ็ธด้วยเหตุผลบางอย่าง เขาตามสองคนนี้มายังบอสตัน ตลอดเวลาที่ผ่านมาลุงเฟรเดอริกกับแอนนาเบ็ธไม่รู้ว่าแม่ของผมตายแล้วและผมหายตัวไป ฟังดูไม่น่าเป็นไปได้ แต่ถ้าจริงก็น่าสงสัยว่าทำไมลุงแรนดอล์ฟเพิ่งมาบอกพวกเขาตอนนี้

ถ้าผมไม่อยากเผชิญหน้าลุงแรนดอล์ฟโดยตรงก็คงมีวิธีเดียวเพื่อให้ได้คำตอบ บ้านในเมืองของเขาอยู่ที่แบ็กเบย์ เดินไปจากตรงนี้ไม่ไกล ลุงเฟรเดอริกบอกว่าเขาไม่อยู่บ้าน ตอนนี้เขาอยู่ตรงไหนสักแห่งในเซาท์เอนด์เพื่อตามหาผม

จะมีอะไรเริ่มต้นวันใหม่ได้เร้าใจกว่าแอบเข้าบ้านคนอื่น ผมเลยตัดสินใจแวะไปเยี่ยมบ้านลุงสักหน่อย

2

ชายผู้สวมบราโลหะ

คฤหาสน์ประจำตระกูลแห่งนี้ห่วยแตกสิ้นดี

เฮอะ ผมรู้ว่า*คุณ*คงไม่คิดแบบนั้นหรอก คุณคงเห็นบ้านที่สร้างด้วยหินสีน้ำตาลหลังใหญ่มหึมาสูงหกชั้นที่มีการ์กอยล์อยู่ตามมุมหลังคา มีหน้าต่างกระจกสีเหนือประตู บันไดหน้าทำจากหินอ่อน และอื่นๆ อีกมากมาย ก็รายละเอียดแบบที่บอกว่ามีคนรวยอยู่ที่นี่นั่นแหละ จากนั้นคุณก็คงนึกสงสัยว่าผมไปนอนข้างถนนทำไม

คำตอบคือ *ลุงแรนดอล์ฟ*

นี่คือบ้าน*ของเขา* ลุงแรนดอล์ฟเป็นลูกชายคนโตจึงได้บ้านหลังนี้เป็นมรดกจากตายายผู้เสียชีวิตก่อนผมเกิด ผมไม่ค่อยรู้เรื่องความขัดแย้งในตระกูลหรอกนะ แต่สามพี่น้อง ลุงแรนดอล์ฟ ลุงเฟรเดอริก และแม่ดูเหมือนเข้ากันไม่ค่อยได้ หลังจากเกิดเรื่องแตกหักครั้งใหญ่ในวันขอบคุณพระเจ้า เราก็ไม่เคยมาเยือนบ้านของบรรพบุรุษอีกเลย ทั้งที่ห้องพักของเราก็อยู่ห่างไปแค่ครึ่งไมล์ แต่เหมือนลุงแรนดอล์ฟอยู่ไกลถึงดาวอังคาร

แม่จะพูดถึงลุงเฉพาะตอนนั่งรถผ่านบ้านหลังนี้ ท่าทางที่ชี้ให้ดูก็

เหมือนชี้หน้าผาอันตราย *เห็นนั่นไหม มันอยู่ตรงนั้นไง หลีกเลี่ยงมันให้ดี*

หลังจากผมมาใช้ชีวิตข้างถนนก็เคยเดินผ่านบ้านหลังนี้เป็นครั้งคราวตอนกลางคืน ผมเคยแอบมองเข้าไปทางหน้าต่างและเห็นตู้โชว์สว่างไสวที่มีดาบและขวานโบราณอยู่ข้างใน บนผนังก็ประดับหมวกเกราะน่ากลัวพร้อมหน้ากากที่จ้องผมเขม็ง รูปสลักเป็นเงาดำอยู่ที่หน้าต่างชั้นบนเหมือนผีที่ถูกสาปให้เป็นหิน

หลายครั้งที่ผมนึกอยากแอบเข้าไปดูลาดเลา แต่ไม่เคยมีสักครั้งที่คิดจะเคาะประตูหน้าแล้วบอกว่า *ได้โปรดเถิดครับลุงแรนดอล์ฟ ผมรู้ว่าลุงเกลียดแม่และไม่ได้เจอผมมาสิบปีแล้ว ผมรู้ว่าลุงใส่ใจชุดสะสมเก่าขึ้นสนิมพวกนั้นมากกว่าครอบครัวของตัวเอง แต่ขอให้ผมได้อยู่ในบ้านแสนสวยของลุงและกินขอบขนมปังเหลือๆ ของลุงได้ไหมครับ*

ไม่มีวัน ผมยอมนอนข้างถนนและกินฟาลาเฟล* เก่าค้างคืนจากฟู้ดคอร์ดเสียยังดีกว่า

ถึงอย่างนั้น...ผมก็คิดว่าคงแอบเข้าบ้านหลังนี้ได้อย่างไม่ยากเย็นเข้าไปดูนั่นดูนี่และลองหาคำตอบว่าเกิดอะไรขึ้น ระหว่างนั้นก็อาจได้ของไปจำนำสักชิ้นสองชิ้น

เสียใจด้วยหากเรื่องนี้ทำให้ต่อมคุณธรรมของคุณทำงานหนักขึ้นมา

โอ๊ะ เดี๋ยวๆ ผมพูดเล่นนะ ผมไม่เสียใจหรอก

ผมไม่ได้ขโมยพร่ำเพรื่อนี่ ผมเลือกขโมยจากคนโง่น่ารังเกียจผู้มีมากเกินพอเท่านั้น หากคุณขับรถบีเอ็มดับเบิลยูคันใหม่เอี่ยมแล้วมาจอดในที่จอดรถของคนพิการโดยไม่มีใบอนุญาต ผมก็ไม่รู้สึกผิดที่จะงัดหน้าต่างรถของคุณแล้วขโมยเศษเงินจากที่วางแก้ว หากคุณเดินออกจากห้างบาร์นีย์พร้อมถุงใส่ผ้าเช็ดหน้าที่ทำจากไหม ปากวุ่นวายคุยโทรศัพท์มือถือในขณะที่มือ

* ฟาลาเฟล ของทอดที่ทำจากถั่วลูกไก่ ถั่วปากอ้า หรือผสมกัน

ก็ผลักผู้คนให้พ้นทางจนลืมระวังตัว ผมก็อาจฉวยโอกาสนั้นล้วงกระเป๋าของคุณทันที คุณมีปัญญาซื้อผ้าราคาห้าพันดอลลาร์มาสั่งขี้มูกก็ต้องเลี้ยงข้าวเย็นผมได้โดยไม่เดือดร้อนแน่

ผมเป็นทั้งผู้พิพากษา ลูกขุน และหัวขโมย ถ้าจะมองหาคนโง่น่ารังเกียจแถวนี้ก็คงหนีไม่พ้นลุงแรนดอล์ฟหรอก

บ้านหลังนี้หันหน้าไปทางคอมมอนเวลต์อเวนิว ผมอ้อมไปด้านหลังทางตรอกที่ชื่อแสนจะโรแมนติกว่าพับลิกแอลลีย์ 429 ที่จอดรถของลุงแรนดอล์ฟว่างเปล่า มีบันไดทอดลงไปยังทางเข้าชั้นใต้ดิน ผมไม่เจอระบบรักษาความปลอดภัยเลย ประตูก็ล็อกกลอนเรียบง่ายที่ไม่ใช่ระบบมีลิ้นล็อกตายด้วยซ้ำ

ไม่เอาน่าลุงแรนดอล์ฟ อย่างน้อยก็ทำให้มันท้าทายหน่อยสิ

สองนาทีผ่านไป ผมก็ได้เข้าไปข้างใน

ในห้องครัว ผมจัดการกินไก่งวงหั่นกับขนมปังกรอบ แล้วดื่มนมจากกล่องเลย ไม่มีฟาลาเฟล แย่ซะมัด ตอนนี้ผมนึกอยากกินเสียด้วยสิ แต่เจอช็อกโกแลตแท่งก็เลยยัดมันใส่กระเป๋าเสื้อไว้กินทีหลัง (ช็อกโกแลตเป็นสิ่งที่ต้องละเลียดกิน จะกินเร็วๆ ลวกๆ ไม่ได้) จากนั้นผมก็ขึ้นบันไดไปเจอสุสานเครื่องเรือนไม้มะฮอกกานี พรมโอเรียนเต็ล ภาพเขียนสีน้ำมัน พื้นหินอ่อน และโคมไฟระย้าคริสตัล...น่าอายซะมัด ใครเขาอยู่กันแบบนี้บ้าง

ตอนผมอายุหกปียังไม่รู้ว่าของพวกนี้ราคาแพงขนาดไหน แต่ความรู้สึกโดยรวมที่มีต่อคฤหาสน์แห่งนี้ก็ยังคงเป็นเช่นเดิมไม่เปลี่ยน มันมืด กดดัน และน่ากลัว ผมจินตนาการภาพแม่เติบโตที่นี่ไม่ออกเลย แต่ก็เข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไมแม่ชอบออกไปท่องเที่ยวนอกบ้าน

ห้องพักของเราอยู่เหนือร้านบาร์บีคิวเกาหลีในย่านออลสตัน มันอบอุ่นน่าอยู่ แต่แม่ก็ไม่ค่อยอยู่ติดบ้าน แม่พูดเสมอว่าบ้านแท้จริงอยู่ที่

บลูฮิลล์ เราเคยไปเดินป่าและตั้งค่ายพักแรมที่นั่นในทุกสภาพอากาศมาแล้ว อากาศที่นั่นบริสุทธิ์ ไม่มีผนังหรือเพดาน ไม่มีใครมาวุ่นวายนอกจากเป็ด ห่าน และกระรอก

เมื่อเทียบกันแล้วบ้านหลังนี้ชวนให้รู้สึกเหมือนคุก ขณะผมยืนอยู่ตามลำพังในห้องโถงก็รู้สึกขนลุกเหมือนมีแมลงล่องหนมาไต่ตัว

ผมขึ้นบันไดต่อไปอีกชั้น ห้องสมุดมีกลิ่นหนังและน้ำยาทำความสะอาดกลิ่นเลมอนเหมือนที่ผมจำได้ ริมผนังด้านหนึ่งมีตู้กระจกแบบติดไฟสว่างภายในเต็มไปด้วยหมวกไวกิงขึ้นสนิมกับใบขวานเก่าโทรมของลุงแรนดอล์ฟ แม่เคยบอกผมว่าลุงแรนดอล์ฟสอนวิชาประวัติศาสตร์ที่ฮาร์วาร์ดก่อนเกิดเรื่องเสื่อมเสียครั้งใหญ่ที่ทำให้เขาโดนไล่ออก แม่ไม่ยอมลงรายละเอียด แต่ก็ชัดเจนว่าลุงยังคลั่งของโบราณอยู่

ลูกฉลาดกว่าลุงทั้งสองนะแม็กนัส แม่เคยบอกเขาแบบนี้ *เกรดดีแบบนี้น่าจะเข้าฮาร์วาร์ดได้ไม่ยาก*

นั่นคือตอนที่แม่ยังมีชีวิตอยู่และผมยังได้เรียนหนังสือ เป็นตอนที่ผมยังวาดหวังอนาคตได้ไกลกว่าอาหารมื้อถัดไป

มุมหนึ่งในห้องทำงานของลุงแรนดอล์ฟมีหินแผ่นใหญ่ตั้งอยู่ มันดูเหมือนหินหลุมศพที่ด้านหน้าสกัดด้วยสิ่วแล้วลงสีเป็นลายหมุนวนสีแดงที่ดูซับซ้อน ตรงกลางมีภาพวาดหยาบๆ ของสัตว์ป่าที่กำลังแยกเขี้ยว บางทีอาจเป็นสิงโตหรือหมาป่า

ผมตัวสั่น อย่าคิดเรื่อง*หมาป่า*จะดีกว่า

ผมเดินเข้าไปใกล้โต๊ะทำงานของลุงแรนดอล์ฟ ในใจหวังว่าจะได้เจอคอมพิวเตอร์ หรือกระดาษจดที่มีข้อมูลน่าสนใจ อะไรก็ได้เพื่ออธิบายว่าทำไมพวกลุงตามหาผม แต่กลับเจอกระดาษหนังแผ่นบางสีออกเหลืองเหมือนเปลือกหอมกางแผ่อยู่บนนั้น มันดูคล้ายแผนที่ซึ่งเด็กนักเรียน

ยุคกลางทำส่งครูในวิชาสังคมศาสตร์ มีภาพร่างรางๆ ของแนวชายฝั่ง มีตัวอักษรที่ผมไม่รู้จักเขียนกำกับไว้หลายจุด ถุงหนังใบหนึ่งวางทับมันอยู่ เหมือนเป็นที่ทับกระดาษ

ลมหายใจของผมสะดุด ผมจำถุงใบนี้ได้ จึงดึงเชือกเปิดปากถุงแล้ว หยิบโดมิโนอันหนึ่งออกมา...แต่มันไม่ใช่โดมิโน ตัวผมในวัยหกปีเข้าใจไป เองว่าสิ่งที่ใช้เล่นกับแอนนาเบ็ธคือโดมิโน ยิ่งเวลาผ่านไปก็ยิ่งจำฝังใจ แต่ สิ่งที่อยู่บนหินไม่ใช่จุด มันคือสัญลักษณ์สีแดงที่วาดไว้

อันที่อยู่ในมือผมมีสัญลักษณ์รูปร่างเหมือนกิ่งไม้หรือตัวเอฟผิดรูป

หัวใจของผมเต้นรัว ไม่แน่ใจว่าเพราะอะไร นึกสงสัยว่าการมาที่นี่ อาจไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก ผนังห้องให้ความรู้สึกเหมือนบีบเข้าหากัน ภาพ วาดสัตว์ป่าบนหินใหญ่ที่มุมห้องก็ดูเหมือนกำลังแสยะแยกเขี้ยวใส่ผม ลายเส้นสีแดงวาววับเหมือนเลือดสด

ผมเดินไปที่หน้าต่าง คิดว่าถ้ามองออกไปข้างนอกอาจช่วยให้รู้สึกดีขึ้น ตรงกลางถนนมีคอมมอนเวลต์มอลล์ทอดยาวอยู่ มันคือพื้นที่สวนสาธารณะ ทรงแคบยาวที่ปกคลุมด้วยหิมะ ต้นไม้ไร้ใบห้อยประดับด้วยไฟคริสต์มาส สีขาว สุดปลายถนนมีประติมากรรมรูปหล่อสัมฤทธิ์ในรั้วเหล็ก เป็นรูป เลฟ เอริกสัน* ยืนอยู่บนแท่น มือป้องตาที่มองไปยังสะพานข้ามถนนชาร์ลสเกต ราวกับจะบอกว่า *ดูสิ ข้าค้นพบทางหลวงแล้ว!*

ผมกับแม่เลยเล่นมุกเกี่ยวกับเลฟ ชุดเกราะของเขาน่าขัน เหมือนเขา สวมกระโปรงสั้นกับเกราะอกที่คล้ายบราของไวกิง

* เลฟ เอริกสัน (Leif Ericsson) นักสำรวจชาวไอซ์แลนด์ผู้ค้นพบทวีปยุโรป และทวีปอเมริกาเหนือ

ผมไม่รู้ว่าทำไมรูปหล่อนี้มาตั้งอยู่กลางบอสตัน แต่คิดว่าคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ลุงแรนดอล์ฟก็ศึกษาประวัติศาสตร์ไวกิง เขาอยู่ที่นี่มาตลอดชีวิต บางทีอาจมองออกไปนอกหน้าต่างแล้วเห็นเลฟทุกวัน สมัยยังเด็กก็อาจคิดว่า *สักวันฉันจะเรียนเรื่องไวกิง ผู้ชายที่สวมบราโลหะเท่ชะมัด!*

สายตาของผมเลื่อนไปยังฐานของรูปหล่อ ใครบางคนยืนอยู่ตรงนั้น... และกำลังมองขึ้นมาที่ผม

คุณเคยเป็นไหม เวลาเห็นใครบางคนมาอยู่ผิดที่ผิดทางแล้วก็ทำให้เราจำเขาไม่ได้ไปชั่วขณะ ผู้ที่ยืนอยู่ในเงาของเลฟ เอริกสันเป็นชายร่างสูงผิวซีดเซียวในชุดเสื้อแจ็กเก็ตหนังสีดำ กางเกงนักบิดสีดำ และรองเท้าบูตหัวแหลม ผมสั้นทรงตั้งของเขาเป็นสีทองจนเกือบขาว สีสันเพียงหนึ่งเดียวมาจากผ้าพันคอลายแถบแดงขาวที่พันอยู่รอบคอและชายห้อยลงจากไหล่เหมือนลูกกวาดรูปไม้เท้าที่ละลายเยิ้ม

ถ้าผมไม่รู้จักเขาก็คงเดาว่าเขาแต่งคอสเพลย์เป็นตัวการ์ตูนอะไรสักอย่าง แต่ผม*ดัน*รู้จักเขาเนี่ยสิ เขาคือฮาร์ท เพื่อนคนไร้บ้านผู้ได้ชื่อว่าเป็น 'แม่' ของผม

ผมรู้สึกกลัวหน่อยๆ และโกรธนิดๆ เขาเห็นผมบนถนนก็เลยตามมาใช่ไหม ผมไม่ต้องการให้ใครมาสะกดรอยตามแล้วทำตัวเป็นผู้คุ้มกันหรือนางฟ้าแม่ทูนหัวหรอกนะ

ผมแบมือยื่นไปข้างหน้า *นายมาทำอะไรอยู่ตรงนี้*

ฮาร์ททำท่าเหมือนหยิบอะไรจากอุ้งมือแล้วโยนทิ้งไป หลังจากป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้เขามาสองปี ผมก็อ่านภาษามือได้ค่อนข้างดี

เขากำลังบอกว่า *ออกมา*

เขาดูไม่แตกตื่นอะไร แต่ก็ยากจะบอกได้เมื่อคนผู้นี้คือฮาร์ท เขาไม่ค่อยแสดงอารมณ์ เวลาเจอกันส่วนใหญ่เขาจะจ้องผมด้วยดวงตาสีเทา

ซีดคู่นั้นเหมือนรอให้ผมระเบิด

ผมเสียเวลาอันมีค่าไปหลายวินาทีขณะพยายามคิดว่าเขาต้องการสื่ออะไร ทำไมเขามาอยู่ตรงนี้ทั้งที่น่าจะอยู่ที่โคปลีย์สแควร์

เขาทำท่าอีก ยกมือสองข้างชี้ไปข้างหน้าด้วยนิ้วชี้และนิ้วกลาง จากนั้นก็ยกขึ้นลงสองครั้ง *เร็วเข้า*

"ทำไม" ผมพูดออกไปดังๆ

เสียงทุ้มดังมาจากด้านหลัง "สวัสดีแม็กนัส"

ผมสะดุ้งสุดตัว ผู้ที่ยืนอยู่ตรงปากประตูห้องสมุดคือชายอกหนาผู้ไว้เคราสีขาวตัดเล็มอย่างดีและผมสีเทาซอยสั้น เขาสวมเสื้อโค้ตตัวยาวที่ทำจากผ้าแคชเมียร์สีเบจทับสูทผ้าขนสัตว์สีเข้ม มือที่สวมถุงมือจับด้ามไม้เท้าขัดมันปลายหุ้มเหล็กไว้แน่น ครั้งล่าสุดที่เจอกันเขายังมีผมสีดำอยู่เลย แต่เสียงไม่เปลี่ยน

"ลุงแรนดอล์ฟ"

เขาพยักหน้านิดเดียว "ช่างเป็นเรื่องประหลาดใจที่น่ายินดี ลุงดีใจที่หลานมาที่นี่" แต่น้ำเสียงของเขาไม่แปลกใจหรือดีใจสักนิด "เรามีเวลาไม่มากนัก"

อาหารและนมเริ่มปั่นป่วนในท้องผม "วะ...เวลา...ก่อนจะเกิดอะไรขึ้นหรือ"

ลุงขมวดคิ้ว จมูกย่นราวกับได้กลิ่นไม่พึงประสงค์ "วันนี้หลานอายุสิบหกปีใช่ไหม พวกนั้นจะมาฆ่าหลานน่ะสิ"

3

อย่าขึ้นรถ ไปกับญาติเพี้ยนๆ

เอ่อ สุขสันต์วันเกิดนะตัวเอง!

วันนี้คือวันที่สิบสามมกราคมงั้นรึ บอกตามตรงว่าผมไม่รู้เลย เวลาผ่านไปเหมือนติดปีกบินเมื่อคุณหลับใต้สะพานและกินอาหารจากถังขยะ

ถ้าอย่างนั้นผมก็อายุสิบหกปีอย่างเป็นทางการแล้วสินะ ของขวัญที่ได้คือโดนลุงที่น่ากลัวต้อนจนมุม แถมลุงคนนี้ยังประกาศด้วยว่าผมตกเป็นเป้าของการลอบสังหาร

"ใคร..." ผมตั้งท่าจะถาม "แต่รู้อะไรไหม ผมไม่สนใจหรอก ยินดีที่ได้เจอกันนะลุงแรนดอล์ฟ ไปก่อนล่ะ"

ลุงยังคงยืนขวางประตูไม่ยอมให้ผมออกไป เขาใช้ปลายไม้เท้าด้านที่หุ้มเหล็กชี้มาที่ผม สาบานได้ว่าผมรู้สึกเหมือนโดนมันทิ่มกระดูกสันอกทั้งที่อยู่คนละฟากห้อง

"แม็กนัส เราต้องคุยกัน ลุงไม่อยากให้พวกนั้นเจอหลาน หลังจากเรื่องที่เกิดขึ้นกับแม่ของหลาน..."

โดนต่อยหน้ายังเจ็บน้อยกว่านี้

ความทรงจำในคืนนั้นหมุนทะลวงออกจากหัวผมเหมือนวังวนภาพมายาที่ซวนวิงเวียน ตึกที่เราอยู่สั่น มีเสียงร้องจากชั้นล่าง แม่ผู้เครียดและหวาดระแวงมาทั้งวันลากผมไปยังทางหนีไฟพลางบอกให้ผมหนีไป ประตูพังกลายเป็นเศษไม้กระเด็นไปคนละทิศละทาง สัตว์ป่าสองตัวโผล่มาจากโถงทางเดิน ขนเป็นสีเหมือนหิมะสกปรก ตาสว่างเรืองสีฟ้า นิ้วของผมเลื่อนหลุดจากราวบันไดหนีไฟแล้วก็ตกลงไปบนกองถุงขยะในตรอก ครู่ต่อมาหน้าต่างห้องพักของเราก็ระเบิดและมีไฟพุ่งออกมา

แม่บอกให้ผมหนี ผมก็เลยหนี แม่สัญญาว่าจะตามหาผมจนเจอแต่ก็ไม่ได้ทำ ต่อมาก็มีรายงานข่าวว่าพบศพแม่ในกองไฟ ตำรวจตามหาผมพวกเขามีคำถามเพราะเจอร่องรอยของการวางเพลิง ผมเองก็มีประวัติเรื่องประพฤติตัวไม่เหมาะสมที่โรงเรียน เพื่อนบ้านบอกว่าได้ยินเสียงตะโกนและเสียงโครมครามดังมาจากห้องพักของเราก่อนเหตุระเบิด แล้วยังเรื่องที่ผมหนีจากสถานที่เกิดเหตุด้วย แต่ไม่มีใครเอ่ยถึงหมาป่าตาเรืองแสงเลย

ตั้งแต่คืนนั้นผมก็ซ่อนตัวมาตลอด พยายามไม่ทำตัวเด่น ผมมัวแต่ดิ้นรนหาทางเอาตัวรอดจนไม่เคยได้โศกเศร้าเรื่องแม่อย่างจริงจัง ในใจนึกสงสัยว่าบางทีอาจตาลายเห็นภาพลวงตาไปเอง...แต่ก็รู้ว่ามันคือเรื่องจริง

ตอนนี้อยู่ๆ ลุงแรนดอล์ฟก็นึกอยากจะช่วยผมขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ผมกำหินโดมิโนอันเล็กไว้แน่นมากจนได้แผลที่ฝ่ามือ "ลุงไม่รู้หรอกว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่ ลุงไม่เคยสนใจพวกเราเลย"

ลุงแรนดอล์ฟเอาไม้เท้าลง เขาทิ้งน้ำหนักตัวลงไปที่มันและจ้องมองพรมผมเกือบเชื่อว่าได้ทำร้ายความรู้สึกของเขาไปแล้ว

"ลุงขอร้องแม่ของหลาน" เขาว่า "ลุงอยากให้เธอพาหลานมาอยู่ที่นี่มาอยู่ตรงที่ลุงปกป้องหลานได้ แต่เธอปฏิเสธ หลังจากนั้นเธอก็ตาย..." เขาส่ายหน้า "แม็กนัส หลานไม่รู้หรอกว่าลุงตามหาหลานมานานแค่ไหน หรือว่า

ตัวหลานตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวงเพียงใด"

"ผมไม่เป็นอะไรสักหน่อย" ผมตวาด แม้หัวใจเต้นรัวกระแทกซี่โครง "ผมดูแลตัวเองได้ดีอยู่แล้ว"

"ก็อาจใช่ แต่วันเวลาเหล่านั้นจบลงแล้ว" ความมั่นใจในน้ำเสียงของลุงทำให้ผมหนาวยะเยือก "ตอนนี้หลานอายุสิบหกปีแล้ว เข้าสู่วัยผู้ใหญ่เต็มตัว หลานเคยหนีพวกนั้นมาได้ครั้งหนึ่งในคืนที่แม่ของหลานตาย พวกนั้นจะไม่ปล่อยให้หนีได้อีก นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเรา ให้ลุงช่วยหลานนะ ไม่อย่างนั้นหลานคงอยู่ได้ไม่พ้นวันนี้"

แสงแดดอ่อนจางของฤดูหนาวส่องผ่านหน้าต่างกระจกสีเข้ามาอาบใบหน้าลุงเป็นสีต่างๆ เหมือนกิ้งก่า

ผมไม่ควรมาที่นี่ โง่ โง่ โง่ แม่เคยเตือนผมอย่างชัดเจนครั้งแล้วครั้งเล่าว่า *อย่าไปหาแรนดอล์ฟ* แต่ผมก็ดันมา

ยิ่งฟังก็ยิ่งกลัว แต่ก็ยิ่งอยากฟังว่าเขาจะพูดอะไรต่อ

"ผมไม่ต้องการความช่วยเหลือจากลุง" ผมวางโดมิโนประหลาดลงบนโต๊ะ "ผมไม่อยาก..."

"ลุงรู้เรื่องหมาป่า"

คำพูดนี้ทำให้ผมหยุด

"ลุงรู้ว่าหลานเห็นอะไร" เขาพูดต่อ "รู้ด้วยว่าใครส่งมันมา ไม่ว่าตำรวจจะพูดอะไร ลุงก็รู้ว่าความจริงแล้วแม่ของหลานตายอย่างไร"

"แล้ว..."

"แม็กนัส มีอะไรหลายอย่างที่ลุงต้องบอกหลานเกี่ยวกับพ่อแม่ของหลาน เรื่องมรดกของหลาน...เรื่องพ่อของหลาน"

ผมรู้สึกหนาวยะเยือกลงไปตามสันหลัง "ลุงรู้จักพ่อผมหรือ"

ผมไม่อยากให้ลุงแรนดอล์ฟได้ถือไพ่เหนือกว่า การใช้ชีวิตข้างถนน

สอนผมว่าทำแบบนั้นอันตรายแค่ไหน แต่ผมก็ติดบ่วงเข้าจนได้ ผม*ต้องการ*ข้อมูลนี้ เขาเองก็รู้ตัวเมื่อดูจากประกายตาที่มองประเมินมา

"ใช่ แม็กนัส ทั้งเรื่องตัวตนของพ่อหลาน การตายของแม่ เหตุผลที่เธอไม่ยอมให้ลุงช่วย...ทุกอย่างเกี่ยวข้องกันหมด" เขาชี้ไปยังตู้โชว์ข้าวของไวกิง "ตลอดชีวิตลุงมีเป้าหมายอยู่เพียงอย่างเดียว คือพยายามไขปริศนาประวัติศาสตร์ แต่ที่ผ่านมาก็ยังไม่เห็นภาพรวม ตอนนี้ลุงเห็นแล้ว ทุกอย่างมุ่งมาสู่วัน*นี้* วันเกิดอายุสิบหกปีของหลาน"

ผมถอยไปติดหน้าต่าง พยายามอยู่ห่างไกลจากลุงแรนดอล์ฟเท่าที่จะทำได้ "นี่ ผมไม่เข้าใจสิ่งที่ลุงพูดประมาณเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ได้ แต่ถ้าลุงบอกเรื่องพ่อของผม..."

ตัวอาคารสั่นเหมือนมีปืนใหญ่ระดมยิงอยู่ไกลๆ เสียงกึกก้องดังมากจนรู้สึกลงไปถึงฟัน

"พวกนั้นจะมาที่นี่ในไม่ช้า" ลุงแรนดอล์ฟเตือน "เวลากำลังจะหมดแล้ว"

"*พวกนั้น*คือใคร"

ลุงเดินโขยกเขยกมาข้างหน้าโดยใช้ไม้เท้าช่วย เข่าขวาดูเหมือนใช้งานไม่ได้ "ลุงรู้ตัวว่าสิ่งที่ขอร้องนี้หนักหนาและหลานก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องเชื่อใจลุง แต่หลานต้องไปกับลุง*เดี๋ยวนี้* ลุงรู้ว่าสิ่งที่เป็นสิทธิ์โดยกำเนิดของหลานอยู่ไหน" เขาชี้ไปยังแผนที่เก่าบนโต๊ะ "ถ้าเราร่วมมือกันก็จะได้สิ่งที่เป็นของหลาน เป็นสิ่งเดียวที่อาจปกป้องหลานได้"

ผมเหลียวมองข้ามไหล่ออกไปนอกหน้าต่าง ฮาร์ทหายไปจากคอมมอนเวลต์มอลล์แล้ว ผมเองก็ควรทำแบบเดียวกัน เมื่อมองลุงแรนดอล์ฟก็พยายามหาความคล้ายคลึงกับแม่ อะไรก็ได้เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้ผมเชื่อใจเขา แต่ก็ไม่เจออะไรเลย เขาตัวใหญ่น่าเกรงขาม ตาสีเข้มจริงจัง ใบหน้าไร้อารมณ์ขัน กิริยาท่าทางแข็งกระด้าง...ตรงข้ามกับแม่ทุกอย่าง

"รถของลุงอยู่หลังบ้าน" เขาว่า

"บะ...บางทีเราน่าจะรอแอนนาเบ็ธกับลุงเฟรเดอริกก่อน"

แรนดอล์ฟนิ่วหน้า "พวกเขาไม่เชื่อลุง *ไม่เคย*เชื่อลุงเลย ลุงเรียกพวกเขามาที่บอสตันเพื่อช่วยตามหาหลานเป็นทางเลือกสุดท้าย เพราะลุงหมดหนทางแล้วจริงๆ แต่ในเมื่อหลานมาอยู่ตรงนี้แล้ว..."

บ้านสั่นอีกครั้ง ครั้งนี้เสียงดังใกล้และแรงกว่าเดิม ผมอยากให้เป็นเสียงก่อสร้างที่อยู่ไม่ไกล พิธีการของทหาร หรืออะไรก็ได้ที่มีคำอธิบาย แต่สัญชาตญาณบอกไปอีกทาง เสียงนั้นฟังเหมือนเสียงเท้ายักษ์กระแทกพื้น เป็นเสียงเดียวกับที่เคยทำให้ห้องพักของเราสั่นสะเทือนเมื่อสองปีก่อน

"ได้โปรดเถอะแม็กนัส" เสียงลุงแรนดอล์ฟสั่น "ลุงสูญเสียครอบครัว*ของลุง*ให้สัตว์ประหลาดพวกนี้ไปแล้วนะ ทั้งภรรยาและลูกสาว"

"ลุง...ลุงมีครอบครัวด้วยหรือ แม่ไม่เคยบอกอะไรเลย..."

"ใช่ เธอไม่บอกหรอก แต่แม่ของหลาน...นาตาลีเป็นน้องสาวคนเดียวของลุง ลุงรักเธอ เกลียดที่เสียเธอไป ลุงจะเสียหลานไปอีกคนไม่ได้ ไปกับลุงนะ พ่อของหลานทิ้งบางอย่างไว้ให้หลาน...บางอย่างที่จะเปลี่ยนโลกทั้งหลาย"

มีคำถามรุมเร้าในหัวผมมากเกินไป ผมไม่ชอบประกายเหมือนคลั่งในดวงตาลุงเลย ไม่ชอบที่เขาพูดว่า*โลกทั้งหลาย*ด้วย ทำอย่างกับมีโลกหลายใบ แล้วผมก็ไม่เชื่อด้วยว่าเขาพยายามตามหาผมหลังจากแม่ตาย ผมเองคอยระวังตัวอยู่ตลอด ถ้าลุงมาถามหาผมด้วยชื่อ เพื่อนคนไร้บ้านจะต้องมาบอกผมแน่ๆ เหมือนที่บลิตซ์มาบอกเรื่องแอนนาเบ็ธกับลุงเฟรเดอริกเมื่อเช้า

บางอย่างเปลี่ยนไป บางอย่างทำให้ลุงแรนดอล์ฟคิดว่าผมมีค่าคู่ควรให้ตามหา

"จะเกิดอะไรขึ้นถ้าผมหนีไปเฉยๆ" ผมถาม "ลุงจะขัดขวางผมไหม"

"ถ้าหลานหนีไป พวกนั้นก็จะหาหลานเจอ แล้วก็จะฆ่าหลาน"

ผมรู้สึกเหมือนมีก้อนสำลียัดอยู่เต็มคอ ผมไม่ไว้ใจลุงแรนดอล์ฟ แต่ก็เชื่อเรื่องที่เขาบอกว่ามีคนพยายามฆ่าผม น้ำเสียงของเขามีความกังวานจริงใจ

"ถ้างั้น" ผมว่า "ก็ไปขึ้นรถกันเถอะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)